

Je mi líto zástupu

Ježíš nepřestává dávat svým učedníkům pokrm - pokud tak chtějí. Nejenom chléb, aby nezemřeli hlady, ale i chléb věčného života.

08.03.2026

Pro našeho Pána nebylo lehké splnit poslání, které dostal od Boha Otce. Někteří říkali, že se zbláznil; farizeové, vedeni závistí nebo falešnou horlivostí, se ho několikrát pokusili ukamenovat. Nakonec ho velekněží nespravedlivě soudili a odsoudili. Na druhou stranu byla

každodenní práce Mistra tak intenzivní, že někdy neměl ani čas se najíst a nebylo vůbec vzácné, že se mu nedostávalo času na odpočinek a spánek. Ale navzdory tomu všemu byla jeho láska k nám lidem stále nekonečná a dodávala mu sílu k naplnění poslání, jež mu bylo svěřeno.

V tomto rozhovoru s Ježíšem se zamyslíme nad tím, jak se on milosrdně dívá na úsilí a námahu, kterou my, jeho učedníci, vynakládáme při plnění poslání, které nám svěřil, když se snažíme žít podle vůle Otce. Ježíš se na nás dívá se soucitem, quoniam in aeternum misericordia eius, protože jeho milosrdenství je věčné.

1. V těch dnech se opět shromáždil velký zástup, který neměl co jíst. Ježíš zavolal své učedníky a řekl jim: „Je mi líto toho zástupu, protože už tři dny jsou se mnou a nemají co jíst.

když je pošlu domů hladové, cestou je opustí síly, vždyť někteří z nich jsou zdaleka.“ (Mk 8,2-3)

Je mi líto zástupu, již tři dny jsou se mnou a nemají co jíst. I v dnešní době je mnoho lidí hledajících Pána a následují ho: mají dobré srdce a snaží se být dobrými křesťany, napínají své síly a praktikují ctnosti a vyhýbají se neřestem a hříchu; věnují čas Bohu v modlitbě a bližnímu v nezištné službě. To vše navzdory tomuto úsilí, ale mnohdy i přes nepochopení, diskriminaci, posměch a dokonce i pronásledování. Pokud tedy upřeme svůj pohled na Mistra a požádáme ho o odpověď, nějakou pomoc, slyšíme, jak nám říká: „Je mi líto zástupu.“ Ano, dnes stejně jako včera Pán se soucitem hledí na ty, kteří se snaží ho následovat. Proto mu důvěřuj, nejenom jeho soucitu, ale všemu, co pro tebe udělá, když vidí tvou snahu: on dobře ví, co

konáš a proč, a nepřestane ti pomáhat, utěšovat a odměňovat.

Zamysleme se na chvíli nad následujícími slovy svatého Josemaríi (*Výheň*, č. 290):

Radost, nadpřirozený i lidský optimismus jsou slučitelné s fyzickou únavou, bolestí, slzami – protože máme srdce –, s obtížemi v našem duchovním životě nebo v apoštolské práci.

On, „perfectus Deus, perfectus Homo” – dokonalý Bůh a dokonalý člověk –, který zakoušel veškeré nebeské štěstí, chtěl zažít únavu a vyčerpání, pláč a bolest..., abychom pochopili, že být nadpřirozený, znamená být velmi lidský.

2. „Jeho učedníci mu odpověděli: „Kde by kdo mohl tady v neobydleném kraji sehnat tolik chleba, aby je nasýtil?“ Zeptal se jich: „Kolik máte chlebů?“ Odpověděli:

„Sedm.“ Rozkázal, aby se lid posadil na zem, vzal těch sedm chlebů, vzdal díky, lámal a dával učedníkům, aby je předkládali; předložili je tedy lidu. Měli také několik malých ryb. Požehnal je a řekl, aby i ty předkládali. A najedli se dosyta a sesbíralo se ještě sedm košíků zbylých kousků. (*Mk 4, 4-8*).

Kde by kdo mohl tady v neobydleném kraji sehnat tolik chleba, aby je nasýtil? Situace byla opravdu obtížná: pro velký zástup i pro učedníky, kteří okamžitě pochopili přání Pána zabránit tomu, aby ti, kdo ho následovali, zemřeli hlady. K tomu občas dochází i v našem životě, kdy se zdá - a i tomu tak je - že potíže jsou nad naše síly, nebo řešení problémů se zdá být – a i je – nemožné: pocit osamělosti v úsilí konat dobro nebo hledat svatost; organizovaný odpor zla a nespravedlnosti; pokušení, která jsou na naší cestě vždy přítomna... Kolik

chlebů máte? „Sedm,“ odpověděli. Ano, ve skutečnosti málo na nasycení davu čítajícího čtyři tisíce lidí... Potom přikázal zástupům, aby se posadily na zem. Klid, čas, pokoj: to je první věc, kterou od nás Pán v takových situacích požaduje, abychom byli schopni se posadit, zastavit se, přerušit nadmíru horečnou činnost, do které jsme se zapletli. A tak je snazší žít v pokoji, nenechat se unášet nervozitou nebo paralyzujícím strachem z nemožného. Modlete se a dejte Ježíši čas, aby udělal to, co umí... to, co pouze On umí, tedy zázraky... proměnit nemožné – našimi silami a schopnostmi – v možné: A jedli a nasytili se.

Svatý Josemaría, který znal dobře lidskou přirozenost, bídu, do které se může lidské srdce dostat, ale měl i zkušenosti s tím, jak se člověk může otevřít Božímu milosrdenství, a mohl dosvědčit proměňující sílu milosti,

napsal: Zjistíš—li, že z jakéhokoliv důvodu nemůžeš dál, řekni mu oddaně: „Pane, věřím v tebe, oddávám se ti, pomoz mi v mé slabosti.“

A pln důvěry opakuj: „Pohleď na mne, Ježíši, jsem špinavý hadr, moje životní zkušenost je tak smutná, nezasloužím si být tvým synem.“ Řekni mu to... a říkej mu to často. Brzy uslyšíš jeho hlas: Ne timeas! Neboj se. Nebo také: Surge et ambula. Vstaň a chod'! (*Výheň*, č. 287)

3. A najedli se dosyta a sesbíralo se ještě sedm košíků zbylých kousků. Těch lidí bylo na čtyři tisíce. Potom je propustil. Hned pak vstoupil se svými učedníky na loď a připlul do dalmanutských končin.

Sesbíralo se ještě sedm košíků zbylých kousků. Již otcové církve se snažili interpretovat význam zbylých kousků a počet košů, sedm. A pochopili, že se jednalo o pokrm

potřebný pro všechny ty, kteří v tu chvíli nebyli přítomni: všechn ten zástup, který bude následovat Mistra v průběhu staletí; všichni ti, kteří přijdou a budou se muset potýkat s tíží únavy, lehkým jhem Kristova kříže... ty i já. Číslo sedm, které zejména v helénském světě symbolizuje dokonalost a plnost, odkazuje v tomto konkrétním případě na sedm svátostí, skrze které Kristův učedník přijímá milost a pomoc, aby žil jako Boží dítě v různých etapách a okolnostech svého života. Kromě toho, jelikož se jedná o zázrak vykonaný nad materií chleba, lze říci, že zde existuje přímá souvislost se svátostí Eucharistie, chlebem věčného života. To je pokrm, který Ježíš stále dává svým učedníkům – každý den, pokud tak chtějí; je to jedna z mnoha forem, ta nejdokonalejší, v níž se projevuje Boží slitovnost s námi, jeho dětmi: tím, že nám dává své tělo a svou

krev, nám dává tu nejlepší záruku, že dostaneme i vše ostatní.

Pomalu končíme naši modlitbu.

Svatá Marie, naše Matko, tvůj Syn Ježíš plný soucitu sleduje naše úsilí následovat jeho kroky a vytrvat po jeho boku. Prosíme tě, dej nám milost, abychom pochopili, že nás nikdy neopustí na cestě života a víry, a že nám každý den dá potřebnou sílu, abychom ho, i ty, kteří jsou po našem boku, více milovali.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/je-mi-lito-zastupu/> (09.03.2026)